

L'esport i jo

Si entenem per esport el fet de practicar-ne un que estigui de moda més be que ningú, ser jove, ben plantat, famós, i potser fins i tot campió del mon, aquest no es el meu tipus d'esport. I no he parlat de guanyar més o menys diners, perquè el diner mal regulat és el que fa anar malament tots els projectes, els esportius també.

Fer esport per trobar-nos be tan física com mentalment potser seria la manera en que ens hem relacionat sovint l'esport i jo.

Els que hem viscut les misèries de la post guerra, en general hem tingut difícil poder practicar esport en els anys de joventut. En el meu cas, que vaig perdre el pare als 3 anys, poc contacte vaig poder tenir amb l'esport en els anys d'infantesa i primera joventut. Calia estudiar primer i treballar i estudiar mes endavant, i no hi havia temps (ni diners) per tot. No va ser fins que al complir els 14 anys vaig començar a treballar, que la meva mare, a la que li entregava tot el sou que guanyava, me'n va deixar quedar una petita part perquè pogués estalviar i comprar-me una bicicleta, va ser de segona ma però era d'un corredor professional, amb el manillar corbat, llantes d'alumini, canvis de plat i de pinyons, vaja, que estava be, però... però el quadre no era de la meva talla, m'anava un pel petit per l'envergadura que jo tenia. Però era la ocasió de tenir per primera vegada a la vida una bicicleta, i la vaig comprar per 1.000 pessetes.

Llavors vaig començar a sortir amb l'Esport Ciclista Manresà els diumenges, i també amb una colla d'amics a banda de les excursions amb l'E.C.M. Amb els amics, recordo que alguns matins anàvem fins al velòdrom d'Igualada, fèiem un munt de voltes per les pistes, i després tornàvem cap a Manresa com si res, i per la tarda al cinema. En aquell temps també vaig coincidir en la empresa on treballava, amb el Josep Pesarrodona que uns anys més endavant seria el guanyador de la "Vuelta a Espanya". El Josep, que anava i venia 2 vegades cada dia de Sant Salvador de Guardiola a Manresa, quan plegàvem de treballar a la tarda un dia em va dir –per que no vens amb mi a fer quilometres, anirem a pujar Montserrat- Hi vaig anar, i vam sortir cap a Monistrol, jo sempre a la seva roda i feines a seguir-lo. Quan vam ser a Monistrol, que ja comença la costa, recordo que em va dir –Que? Vols que accelerem per fer aquestes rampes?- i li vaig dir que jo ja havia anat tot el camí accelerat i que no podia accelerar més, que tires sol que jo ja aniria fent, però es que ja es veia que ell anava cap a campió...

L'esport que també vaig practicar, va ser el tenis, en les pistes de terra batuda de la Piscina, que el dia que vam començar, amb el meu veí, ens pensàvem que això del tenis ho podia fer qualsevol perquè no exigia massa esforç, i hi vam estar practicant (no hi havíem jugat mai) mati i tarda, i al dia següent teníem les cames enrampades. Més endavant també vaig estar jugant, sempre amb terra batuda, a "Els 3 Sets" campionats socials (d'empresa).

Vaig estar una bona temporada sense fer esport, però hi vaig tornar quan van aparèixer les bicicletes de muntanya, i encara continuo fent algunes sortidetes no massa llargues i per rutes poc o gens complicades, que un ja va tenint una edat i es tracte de gaudir molt i patir poc si pot ser. Però ja se sap que en l'esport hi ha una barreja de gaudir i patir.

Caminant també es fa esport, no ho havia fet mai fins que em vaig jubilar, llavors com que tenia temps, salut, em vaig entrenar, i l'any 2010 amb un company vam fer el Cami de Sant Jaume des de Somport fins a Fisterra sense descansar cap dia (em vaig aprimar 10 kg).